

Nieuwsbrief: no.2, Februari 2018

“Waarom hulp vanuit Liefde voor al wat leeft, het enige is wat werkt!”

De afgelopen weken of in wezen maanden zijn er weer de nodige dingen gebeurd waar ik niet meteen de vinger op kon leggen, waardoor ik als persoon vol vertrouwen zo nu en dan mijn bedenkingen had. Toch heeft me dit nooit echt op andere gedachten gebracht, dan te doen wat ik ook voor die tijd deed, helpen waar mogelijk en helpen waar nodig, omdat de enige hulp die vanuit Liefde voor al wat leeft, de hulp is die in samenspraak met dat wat God Onvoorwaardelijke Liefde noemde bedoeld is. Ja, wat God door Jezus Onvoorwaardelijke Liefde noemde, dat ook werkelijk zo kon noemen omdat Jezus bereid was zijn leven te geven voor een goed doel, het eeuwig leven voor een ieder die in Hem gelooft, waardoor er werkelijk geen mens verloren zou gaan. Geen mens die in zijn of haar kracht blijft staan, de mens die ondanks alle tegenslagen in het leven besluit om het te willen redden, door te gaan en dat te doen wat op en in het moment nodig is. Want het leven in het moment, door het hier en nu dagelijks te willen ervaren, is dat wat werkelijk leidt tot het helen van, het genezen van het stukje onvolledigheid in de persoon op zich. De persoon, de mens op zich, die door dat wat “de buitenwereld”, dat wat “de maatschappij”, dat wat zoals velen zeggen “gewoon” is moet. En ja, dan is mijn antwoord: Het enige wat ik moet is eten, drinken, bewegen, rusten, naar het toilet en het meest belangrijke wat echt nodig is, adem blijven halen.

Ja adem halen, want wie geen adem haalt, wie geen adempauze neemt en zich op de meest onnatuurlijke wijze laat leiden naar iets wat werkelijk niet bij hem of haar past, die zal in het leven keer op keer tegenslag moeten verwerken. Tegenslag door..... Ja, en de invulling van de puntjes mag ieder mens zelf bepalen. Ik kan je nu al aangeven dat dit voor zover ik weet, heb ervaren en inmiddels op geen enkele wijze meer zal onderkennen, maar één antwoord geeft. Van door maak ik doordat deze mens zichzelf geen lucht gunt en de ander, ieder ander en alles wat anders en naast hem of haar is door het “voorbeeld” te geven, zonder enige twijfel in meetrekt. Ja, ieder mens die zichzelf geen lucht gunt, laat de ander in wezen zien dat de levenswijze die hij of zij nastreeft, aanhangt en of vertoont, de levenswijze is waarmee je uiteindelijk je eigen doodvonnis tekent. Ik zag het al, toen ik heel klein was, toen mijn moeder in het café werkte en met name mensen die op een verzetje zaten te wachten, daar hun heil zochten. Ik mocht het voelen en ervaren toen ik zelf fulltime werkte, 20 uur per week reisde en in de automatische piloot allerlei extra zaken op me nam waarvoor ik met hart en ziel ging. Dat ik daardoor regelmatig te kampen had met lichamelijke klachten, door uitputting en het mezelf geen lucht gunnen een feit. Ja, behalve toen er mensen bij mij kwamen voor een gratis Reiki behandeling, toen ik mijn avonden vulde met het helpen van mensen vanuit mijn hart. Doordat ik deze mensen iets mee mocht, kon geven, rust, de rust en de Onvoorwaardelijke Liefde waarmee ik dat deed wat voor mij toen mogelijk was, delen.

Het delen van dat wat ik voelde, dat wat ik mocht weten, zien en verwoorden. Het verwoorden van dat wat bij hen speelde, dat waar zij door of onder leden, maar ook dat wat zij als mens nodig hadden om verder te kunnen. Zo ik later begreep, de waarheid, door hen aan te geven wat de oorzaak was van. Welke klachten het ook waren, deze zijn gestart met iets en op een bepaald moment. Daarbij gaf ik hen soms tips en adviezen, om onmiddellijk rust te nemen, incl. het bezoeken van een arts of soms zelfs iedere dag te gaan wandelen en te gaan doen waar zij blij van werden. Dat dit blij worden van voor iedereen anders was en nog steeds is, weet ik als geen ander. Omdat de één creatief is, de ander meer iets wil doen waar hij of zij werkelijk het gevoel van voldoening uit haalt. Dat ook dit laatste creatief zijn is, alleen dan niet vormgegeven in een creatie maar in het leven zelf, zal iedereen die enigszins bereid is om naar zichzelf te kijken uiteindelijk ook toegeven. Ja, zal ieder mens die de bereidheid toont om zichzelf te willen zien en horen ook moeten beamen. Want het toegeven van dat wat wij zelf doen, het toegeven aan dat wat wij ons laten opleggen en het toegeven aan de lusten en driften die de mens over het algemeen heeft, veroorzaakt vele malen meer schade dan menig ander ons ooit zal kunnen aandoen. We doen het namelijk allemaal zelf en zijn onze eigen veroorzaker(s). Ja veroorzakers, want we leren pas, we ontdekken pas, we geven er pas aan toe wanneer we niet meer verder kunnen, wanneer we werkelijk voldoende kennis hebben opgedaan om te begrijpen dat we zelf de enige zijn die ons maken en breken. We zelf de enige zijn die dit op kunnen heffen en daardoor ook de enige zijn die verandering aan kunnen brengen in de situatie, dit laatste meestal met positieve gevolgen, een positief vervolg. Want in tegenstelling tot wat de medici zeggen, is progressie vooruitgang op positieve wijze en niet het versneld achteruitgaan van de mens, "de patiënt", doordat een ziekte zich ontwikkelt. Hoe dubbel is het dat de medici ontwikkeling van een ziekte progressief noemen terwijl een "normaal denkend mens" bij progressief aan verbetering denkt?

Hoe dubbel is het dat een rechter, jurist of een wetsdienaar bij het verdedigen van denkt aan het recht wat ieder mens heeft om geholpen te worden, maar veelal uitmondt in frustratie en irritatie bij mensen die het gevoel hebben dat hen onrecht aangedaan wordt. Hen ja, omdat er iets onvergefelijks gebeurd is, doordat hen iets is aangedaan, hen iets of iemand ontnomen is, waardoor hen het recht is ontzegd op een leven in Liefde, Geluk en Gezondheid met..... hen die hen zo dierbaar waren, dat wat hen zo dierbaar was of was het toch dat wat zij dachten te bezitten, maar in wezen niet of nooit zo was? Allemaal vragen, allemaal vragen waarop ik het antwoord niet kan, wil of mag geven, omdat het niet aan mij is, ik de laatste ben die een oordeel heeft over iets of iemand die verdriet heeft, pijn heeft door het moeten missen van of gewoonweg pijn heeft. Dat deze pijn op geen enkele wijze verzacht kan worden door er een vervangend iets voor terug te willen, er een vervangend iets voor in de plaats te nemen of geven, een vervangend iets voor denken te stellen of zelfs ontvangen, is dat wat ik zeker weet. Want ieder mens zal met zichzelf aan de slag moeten, ieder mens is zelf verantwoordelijk, ieder mens krijgt eens de eigen straf, ieder mens moet zijn of haar eigen tijd uitdienen en zal dit alleen kunnen, wanneer de kracht, die geen ander heeft, dan de kracht die God ons gegeven heeft, door Jezus in jouw leven toe te laten, door jouw eigen doen en laten, door jouw toedoen, weer volledig is, want dit is en blijft onze enige roeping. Jij bent net als ik de enige die deze roeping, jouw leven nu, nu ook werkelijk weer vorm kan en mag geven.

Ik leef mijn leven Nu, ontvang Alles vanuit De Liefde die nodig is en krijg daarbij Gods hulp via Jezus. Een mooi liefdevol (ge)geven, dat wat ik vol liefde met iedereen deel.

Met Alle Liefde, Sonja

De Hof van het Heden

Voor: Workshops Coaching Begeleiding & Advies

Voor: Het herstellen van Communicatie en Contact, met jezelf en naar anderen!

Mail: dehofvanhetheden@gmail.com ~ dehofvanhetheden@live.nl Tel 0031 (0)78 642 83 01 / Mobiel 0031(0)6 53 54 86 59

Liefde is onvoorwaardelijk, het is er nu tijd voor!